

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **1150** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр чл. 171 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България /ЗОВС/.
Образувано е по жалба на С. В. Т. срещу заповед №37/23.01.2023г. на Директора на Служба „Военно разузнаване“ за прекратяване на договор за военна служба, освобождаване от длъжност и от военна служба и зачисляване в запаса. С оспорваната заповед е прекратен договора за военна служба на основание чл. 165, ал. 1, т. 7 от ЗОВСРБ - поради отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация /КИ/ на С. В. Т..

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена в нарушение на административно производствените правила, на материалния закон, без да са спазени изискванията за форма на акта. Правят се възражения за нарушаване разпоредбите на чл. 94, ал. 1 от ППЗОВСРБ и чл. 165, ал. 2 ЗОВСРБ, като се акцентира, че отнемане на достъп до класифицирана информация №10/09.09.2022г. на Директора на Служба „Военно разузнаване“ не е влязъл в сила към датата на издаване на процесната заповед №37/23.01.2023г. Отделно от това се твърди, че в оспорената в настоящото производство заповед е посочено писмо рег. №6-264/20.01.2023, с което жалбоподателката не е запозната, както и че процесната заповед не е мотивирана. Твърди, че към момента на освобождаването и от кадрова военна служба в заповед №37/23.01.2023г. е посочено единствено „обективна невъзможност да и бъде предложена длъжност, за която не есе изисква достъп до КИ“, но не става ясно дали се

касае за липса на длъжност по щатно разписание в Служба „Военно разузнаване“, която да не изисква достъп до КИ или военнослужещият е отказ да заеме друга предложена му длъжност. Моли за отмяна на оспорения акт и за присъждане на сторените разноски.

Доводите се поддържат в хода на съдебното производство от упълномощения процесуален представител на жалбоподателя, като се представя списък с разноските по чл. 80 от ГПК и се претендира присъждане на разноски по списък в размер на 1800, 00 лева за адвокатско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция, като се прилага фактура за извършено плащане и договор за правна защита и съдействие. Представени са писмени бележки.

Ответникът в съдебното производство оспорва жалбата като неоснователна и недоказана; твърди, че производството пред ДКСИ не е обвързано с основанието, посочено в заповед №37/23.01.2023г., като се претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с активна процесуална легитимация, в преклузивния четиринадесет дневен срок от връчването на заповедта за прекратяване на военната служба и в предвидената форма, поради което се явява процесуално допустима.

Откъм фактическа страна съдът след запознаване с доказателствата по делото, установи следното:

Не е спорно, че жалбоподателката С. В. Т. е заемала длъжност „Разузнавач V степен“ в служба „Военно разузнаване“, което се потвърждава и от приложения по делото договор за военна служба № Д-15/30.11.2018г. /л.10/. Във връзка с работата и било издадено разрешение за достъп до класифицирана информация до ниво „Секретно“ №6669 с рег. №6669/25.09.2018г., валидно до 25.09.2022г.

На 09.09.2022г. Директорът на Служба „Военно разузнаване“ е издал отнемане на достъп до класифицирана информация №10/09.09.2022г., с което се отнема разрешение №6669/25.09.2018г., издадено за достъп до ниво на класификация „Секретно“ на С. В. Т. /л.34/. На същата дата е изпратено писмо до С. Т., с която се уведомява, че и е отнето разрешението за достъп до класифицирана информация /л.35/. На 16.09.2022г. С. Т. е обжалвала пред ДКСИ отнемане на достъп до класифицирана информация №10/09.09.2022г. На 18.08.2023г. ДКСИ уведомява жалбоподателката, че с Решение №64-II-7/17.08.2022г. ДКСИ е отменила административния акт отнемане на достъп до класифицирана информация №10/09.09.2022г., което решение подлежи на обжалване пред ВАС на основание чл.68 ЗЗКИ. /л.81/

На 17.10.2022 е издадена заповед №А-216 на Директора на Служба „Военно разузнаване“, с което С. Т. е временно отстранена от длъжност старши лейтенант-разузнавач V степен /л.2 от секретните материали по делото/. На 14.11.2022 С. Т. е уведомена за посочената заповед за временно отстраняване от длъжност, видно от протокол от 14.11.2022г /л.7 от секретните материали/.

На 23.01.2023г. Директорът на Служба „Военно разузнаване“ издал заповед №37/23.01.2023г. за прекратяване на договор за военна служба, освобождаване от длъжност и от военна служба и зачисляване в запаса на С. В. Т., като в заповедта е посочено, че същата се издава на основание чл.165 ал.1 т.7 ЗОВСРБ и чл.94 ал.1 т.1 от

ППЗОВСРБ във връзка с влязъл в сила акт №10/09.09.2022г. на Директора на Служба „Военно разузнаване“ за отнемане на разрешение №6669/25.09.2018г., издадено за достъп до ниво на класификация „Секретно“ на С. В. Т. и обективна невъзможност да и бъде предложена длъжност, за която не се изисква достъп до класифицирана информация. Заповедта е връчена на С. Т. на 25.01.2023г.

Горепосочената фактическа обстановка се основава на писмените доказателства, съдържащи се в договор за военна служба № Д-15/30.11.2018г., разрешение за достъп до класифицирана информация до ниво „Секретно“ №6669 с рег. №6669/25.09.2018г., валидно до 25.09.2022г., отнемане на достъп до класифицирана информация №10/09.09.2022г. на Директора на Служба „Военно разузнаване“, с което се отнема разрешение №6669/25.09.2018г., издадено за достъп до ниво на класификация „Секретно“ на С. В. Т., писмо до С. Т., с която се уведомява, че и е отнето разрешението за достъп до класифицирана информация, жалба от 16.09.2022г. на С. Т. пред ДКСИ против отнемане на достъп до класифицирана информация №10/09.09.2022г., писмо от 18.08.2023г., с което ДКСИ уведомява жалбоподателката, че с Решение №64-П-7/17.08.2022г. ДКСИ е отменила административния акт отнемане на достъп до класифицирана информация №10/09.09.2022г., което решение подлежи на обжалване пред ВАС на основание чл.68 ЗЗКИ. , заповед №А-216 на Директора на Служба „Военно разузнаване“, с което С. Т. е временно отстранена от длъжност старши лейтенант-разузнавач V степен, протокол 14.11.2022г., видно от който С. Т. е уведомена за посочената заповед за временно отстраняване от длъжност, видно от протокол от 14.11.2022г., заповед №37/23.01.2023г. за прекратяване на договор за военна служба, освобождаване от длъжност и от военна служба и зачисляване в запаса на С. В. Т., както и останалите материали от административната преписка-явни и секретните материали.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Административният акт е издаден от компетентния орган съгласно чл. 146, т. 2 и чл. 161, т. 2 от ЗОВСРБ вр. чл.59 от Закона за военното разузнаване, съгласно който приемането на военна служба, назначаването и освобождаването от длъжност и от военна служба се извършват със заповед на директора на Службата „Военно разузнаване“ или на оправомощени от него длъжностни лица, в предвидената писмена форма.

В случая приложимата разпоредба съгласно оспореният административен акт е на чл. 165, т.7 от ЗОВСРБ. Тази разпоредба предвижда при отказ за издаване, при отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация или при отказ на военнослужещия да подаде документи за проучване при условията по реда на Закона за защита на класифицираната информация договорът му за кадрова военна служба да бъде прекратен без предизвестие от административния орган. Видно от установените факти в конкретния случай посочената предпоставка – отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация по отношение на жалбоподателя е налице.

Съгласно чл. 165, т.7 от ЗОВСРБ при наличие на една от визираните предпоставки административният орган действа при обвързана компетентност и е длъжен да прекрати договора за кадрова военна служба и да освободи кадровия военнослужещ от военна служба, предвид наличието на обективна невъзможност кадровият военнослужещ да изпълнява служебните си задължения по длъжностна характеристика, поради отнемани на разрешението му за достъп до класифицирана информация. Обективната невъзможност по смисъла на цитираната разпоредба

произтича от следните обстоятелства – 1. Да е създадена нова фактическа обстановка, 2. Новата фактическа обстановка да води до невъзможност за изпълнение от военнотружещия на задълженията за съответната длъжност и 3. Причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните по договора за кадрова военна служба. В случая данните по административната преписка обосновават извод, че са осъществени елементите на фактическия състав на разпоредбата на чл. 165, т.7 от ЗОВС, посочена като основание за издаване на процесната заповед. Отпадането на възможността за работа със секретни материали, която е част от длъжностната характеристика, функции и дейности, присъщи за длъжността предопределя поставянето на военнотружещия в обективна невъзможност за осъществяване на поставените му задачи. Създадената обективна невъзможност произтича от обстоятелства, които са извън волята на страните по правоотношението и не може да бъде субективно преодоляна.

Въпреки изпълнението на горния фактически състав, нормата на чл. 165, ал2 от ЗОВС изисква да е налице и втората предпоставка, която съдържа две алтернативни хипотези. Първата е на военнотружещия да е предложена друга свободна длъжност, за която не се изисква достъп до класифицирана информация и същият откаже да я приеме. Втората, да няма такава свободна длъжност. Изцяло в тежест на ответника е да докаже, че е налице и това второ задължително условие за законосъобразност на оспорената заповед. В случая по делото липсват каквито и да е доказателства, представени от ответника, че жалбоподателката е запозната с липса на длъжност, за която не се изисква достъп до класифицирана информация. Нещо повече- нито в явните, нито в секретните материали по делото, от ответника не са ангажирани доказателства относно доказване липсата на длъжност, за която не се изисква достъп до класифицирана информация, напр. регистър на вакантните длъжности, длъжностни характеристики и др.

Предвид гореизложеното съдът приема, че е нарушен материалния закон, тъй като, макар и да е налице основанието по чл. 165, ал. 1, т. 7 от ЗОВСРБ, за прекратяване на договора, поради отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация, не е доказано че е изпълнено условието по ал. 2 на същия текст.

Отделно от това, съгласно правилото на чл. 94, ал. 1 ППЗОВСРБ, договорът за военна служба се прекратява и военнотружещият се освобождава от военна служба на основание чл. 165, т. 7 ЗОВСРБ със заповед на командира /началника/ на военното формирование или на ръководителя на съответната структура в 10-дневен срок от получаване на документа за отнемане на разрешение за достъп до класифицирана информация. Нормата на чл. 94, ал. 2 ППЗОВСРБ регламентира, че в случаите, когато военнотружещият обжалва отнемането на разрешението за достъп до класифицирана информация в законоустановения срок, срокът за издаване на заповедта по ал. 1 започва да тече след получаването на решението по жалбата. В случая, към момента на издаване на процесната заповед №37/23.01.2023г. за прекратяване на договор за военна служба на Директора на Служба „Военно разузнаване“, актът за отнемане на достъп до класифицирана информация на С. Т. не е влязъл в сила-нещо повече-към момента на приключване на съдебното дирене този акт не е влязъл в сила.

Очевидно не е спазен предвидения 10-дневен срок за издаване на оспорената заповед, която е издадена на 23.01.2023 г. Съгласно установената съдебна практика този законов срок не е инструктивен, а задължителен и при неговото неспазване се приема, че е налице съществено нарушение на процесуалните норми. В този смисъл е Решение

№ 2234 от 17.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 7021/2013 г. Следователно заповедта е постановена при съществено нарушение на административно производствените правила. В случая съдът не кредитира възраженията от страна на ответника, че жалбата на С. Т. срещу отнемане на достъп до класифицирана информация №10/09.09.2022г. на Директора на Служба „Военно разузнаване“ е подадена директно до ДКСИ и в Служба „Военно разузнаване“ не са имали информация за въпросното обжалване, тъй като предвид императивното изискване на чл.94 ал.2 от ППЗОВСРБ Директорът на Служба „Военно разузнаване“ е имал ангажимента преди прекратяване на договора за военна служба да се увери, че отнемането на достъпа до КИ на С. Т. е влязло в сила, да установи датата за това и да изчака изтичането на 10-дневния срок. Освен това, в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, оспорената заповед не е мотивирана с фактическите и правни основания относно изпълнението на чл. 165, ал. 2 ЗОВСРБ, която процедура е задължителна част от прекратяване на служебното правоотношение на посоченото в заповедта основание. В процесната заповед е посочено, че е отнет достъпа до класифицирана информация на С. Т. и че е налице обективна невъзможност да и бъде предложена длъжност, за която не се изисква достъп до КИ, но липсват каквито и да е доказателства за втората предпоставка. По този начин ответникът е постановил акта си в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, който порок води до незаконосъобразност и отмяната му.

По гореизложените мотиви, съдът приема че оспорването е основателно и доказано и следва да бъде уважено. При този изход на правния спор и с оглед разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, искането за заплащане на разноски на жалбоподателя е основателно в размер на 1800 лв. /хиляда и осемстотин лева/, представляващи платено адвокатско възнаграждение и съобразно представения списък на разноските, подкрепен с договор за правна защита и съдействие и фактура за плащане. Договореното и платено адвокатско възнаграждение съответства на правната и фактическа сложност на делото, на проведените съдебни заседания и извършените от процесуалния представител на жалбоподателя процесуални действия.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед №37/23.01.2023г. на Директора на Служба „Военно разузнаване“ на основание чл. 165, ал. 1, т. 7 от ЗОВСРБ за прекратяване на договор за военна служба, освобождаване от длъжност и от военна служба и зачисляване в запаса на С. В. Т..

ОСЪЖДА Служба „Военно разузнаване“ да заплати на С. В. Т. ЕГН [ЕГН] сумата от 1800 (хиляда и осемстотин) лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: